

Despre sfințenie

Samoila

Sfințenia naivă
Renaște-n orice prost
Care,
Trăind absentul,
Nu își găsește rost
Nici în blestemul
Sacru,
Nici într-un dor
Anost.
Înecul în sfințenii
E dureros și fad
Precum căderea-n haos
A conului de brad.
Alături de nimicuri
Ce-n tine zilnic
Pier
Vei constata că pică
Și-un colț curat
De cer.
Sfințitul flux utopic,
Ce zace-n vorbe goale,
Prin rai dă cu tămâie
Să-i fie și lui moale.
Că iadu-i mai prezent
Nu ne mirăm să fie
Când plictiseala vieții,
O, crudă ironie,
Se pierde-ntotdeauna
Într-un regret
Latent.